

HİKMET-AKADEMİK EDEBİYAT DERGİSİ
[JOURNAL OF ACADEMIC LITERATURE]
ÂŞIK VEYSEL HATIRASINA
GELENEK VE EDEBİYAT ÖZEL SAYISI
YIL 9, EKİM 2023

Prof. Dr. Mustafa KARABULUT

Adıyaman Üniversitesi
Fen-Edebiyat Fakültesi
Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü
Adıyaman/TÜRKİYE
mkarabulut@adiyaman.edu.tr
ORCID

**ÂŞIK VEYSEL'İN "UZUN İNCE
BİR YOLDAYIM" ŞİİRİNDE
TEZAT UNSURLAR**

CONTRAST ELEMENTS IN AŞIK
VEYSE'S POET "UZUN İNCE BİR
YOLDAYIM"

Makale Türü: Araştırma Makalesi | Article Information: Research Article
Yükleme Tarihi: 23.03.2023 | Received Date: 23.03.2023
Kabul Tarihi: 02.04.2023 | Accepted Date: 02.04.2023
Yayımlanma Tarihi: 01.10.2023 | Date Published: 01.10.2023

İntihal / Plagiarism

Bu makale **turnitin** programında taranmıştır.
This article was checked by **turnitin**.

Atf/Citation

Karabulut, Mustafa, "Âşık Veysel'in "Uzun İnce Bir Yoldayım" Şiirinde Tezat Unsurlar", *Hikmet-Akademik Edebiyat Dergisi [Journal of Academic Literature]*, Âşık Veysel Hatırasına Gelenek ve Edebiyat Özel Sayısı, Ekim 2023, s. 21-29.

Karabulut, Mustafa, "Contrast Elements in Aşık Veysel's Poet "Uzun İnce Bir Yoldayım"", *Hikmet-Journal of Academic Literature*, Tradition and Literature Special Issue in Memory of Âşık Veysel, September 2023, p. 21-29.

10.28981/hikmet.1269705

HİKMET-AKADEMİK EDEBİYAT DERGİSİ
[JOURNAL OF ACADEMIC LITERATURE]
ÂŞIK VEYSEL HATIRASINA
GELENEK VE EDEBİYAT ÖZEL SAYISI
YIL 9, EKİM 2023

Prof. Dr. Mustafa KARABULUT

ÂŞIK VEYSEL'İN "UZUN İNCE BİR YOLDAYIM" ŞİİRİNDE TEZAT UNSURLAR

CONTRAST ELEMENTS IN AŞIK VEYSEL'S POET "UZUN İNCE BİR YOLDAYIM"

ÖZ

Hayatın en ilginç yönlerinden biri tezatlar üzerine kurulmuş olmasıdır. Yaşam-ölüm tezadı bunlar içerisinde en trajik olanıdır. Yaşamdaki zıtlıklar edebi eserlerde de yer alır. Türk şiirinin önemli isimlerinden olan Âşık Veysel'in şiirlerinde de tezat unsurlar önemli yer tutar. Onun "Uzun İnce Bir Yoldayım" şiirinde hayatın tezat yönleri dikkat çekicidir. Veysel, bu şiirde tezat unsurlardan yola çıkarak hayat algısını ortaya koyar. Ona göre yaşam, iki kapılı bir han" gibidir. Bu metafor, doğum ve ölümü simgeler. "İki kapılı han" ifadesi doğum ile ölüm arasında kalmış insanın trajedisini yansıtır. Han, bir zamanların otel görevini yapan mekânlardır. Buralara insanlar geçici bir süreliğine gelir ve daha sonra ayrılırlar. Dünya da geçici bir yerdir ve dünyaya gelen her canlı hayata veda edecektir. Bu durum sadece bir kişiyi değil, bütün insanlığı ilgilendirir. Ölüm, iki kapılı handan geçiş ve çıkış kapısıdır. Şiirdeki bir başka önemli tezat unsur ise "gece-gündüz"dür. İnsan, bu gece ile gündüz arasında zamanını doldurmak zorundadır. Dünya gibi bir mekana sıkışmış olan insan gece ile gündüzün de arasına sıkışmıştır. Bu bakımdan insanoğlu zamana ve mekana sıkıştırılmış bir varlığa dönüşmüştür. Gündüz kelimesi olumlu unsurları anımsatırken gece ise kötü olay ve durumları çağırır. Şiirde geçen, "kalmak-gitmek/yürümek", "dağ,-ova" ve "ağlamak-gülmek" ifadeleri arasında da tezat vardır. Bütün bunlar yaşamın üzerine kurulduğu tezat unsurların birer parçasıdır. Bu makalede Âşık Veysel'in "Uzun İnce Bir Yoldayım" şiirinde tezat unsurlar ele alınacaktır.

Anahtar Kelimeler: Âşık Veysel, Uzun İnce Bir Yoldayım Şiiri, Tezat.

ABSTRACT

One of the most interesting aspects of life is that it is built on contrasts. The life-death contrast is the most tragic of them all. Contrasts in life are also found in literary works. Contrasting elements have an important place in the poems of Âşık Veysel, one of the important names of Turkish poetry. Contrasting aspects of life are striking in his poem "Uzun İnce Bir Yoldayım". In this poem, Veysel reveals his perception of life based on contrasting elements. According to him, life is like an inn with two doors. This metaphor symbolizes birth and death. The expression "inn with two doors" reflects the tragedy of the human being caught between birth and death. Inns are places that once served as hotels. People come here temporarily and then leave. The world is also a temporary place and every living thing that comes into the world will die. This does not concern just one person, but the whole humanity. Death is the gate of passage and exit from the inn with two doors. Another important contrast element in the poem is "night and day". Man has to fill his time between tonight and autumn. Stuck in a place like the world, a person is stuck between night and day. In this respect, human beings have turned into a being compressed into time and space. The word day evokes positive elements, while night evokes bad events and situations. There is also a contrast between the expressions "stay-go/walk", "mountain, plain" and "cry-laugh" in the poem. All these are part of the contradictory elements on which life is built. In this article, the contrasting elements in Âşık Veysel's poem "Uzun İnce Bir Yoldayım" will be discussed.

Keywords: Âşık Veysel, Poem Uzun İnce Bir Yoldayım, Contrast. .

Giriş

Hayat, içerisinde binlerce zıtlığı barındıran bir zaman sürecidir. “Sözlükte ‘zıt, aykırı, ters; eş, benzer, denk’ anlamlarındaki zıdd kökünden türeyen tezâdd ‘iki şeyin birbirine zıt olması’ demektir” (Durmuş, 2012: 58). Doğum-ölüm, siyah-beyaz, iyi-kötü, güzel-çirkin, cennet-cehennem, zor-kolay vb. ifadeler tezat anlamlarıyla yaşamın önemli parçaları olarak yer alır. Kur’an-ı Kerim’de geçen “Düşünüp ibret alınız diye her şeyden (erkekli dişili) iki eş yarattık” (Zâriyât Sûresi 51/49) Ayeti, bu zıtlıkların İslami boyuttaki bir örneğidir. “Ayet, dünyanın bütün yaratıklarını içermektedir ve ayetin anlamında bu emrin sebebinin ve amacının eğitim, öğretim, marifet ve tanıma olduğunu açık bir şekilde görmekteyiz” (Modadi, 2015: 14).

Dünyadaki zıtlıkların varlığı, yaşamı daha iyi tanımaya yarar. “Belâgat ilminde manaya dayalı edebî sanatlardan tezat sanatı oldukça önemlidir. Tezat duyguya bağlı bir sanat olması sebebiyle şiirde coşku uyandırır, anlamı güçlendirir. Temelde bir mısra veya beyitte karşıt ibarelerin zikredilmesiyle oluşan tezat; ibarelerin tüm özelliklerine vâkıf olunmasını sağlaması açısından şairin ifade ettiği konu hakkında bilgisini gösterir, okuyucuyu da bilgilendirir” (Nalçacıgil Çopur, 2021: 662). Varlığın, yaratılışın, gerçeğin özünde yer alan zıtlıklar yaratılışın da hikmetli bir yönünü gösterir. “Kainat zıddıyla kaimdir. Her şey zıddı ile zahir oldu, denilmiştir. Tek hakikat Allah (C.C.)’tır. O’nun zıddı yoktur. Zıd olan, gece-gündüz, iyi-kötü, mümin-kafir, melek-şeytan, Cennet-Cehennem gibi varlıklar, kavramlar, konular, olaylar Kuran’da vardır” (Ataman, 2021: 353).

1894 yılında Sivas’ın Şarkışla ilçesinin Sivrialan köyünde dünyaya gelen Âşık Veysel Şatıroğlu, yaşamında büyük trajedilerle karşılaşır. Küçük yaşlarda gözlerini kaybeden Veysel için acılar bitmez. Annesini, babasını ve iki çocuğunu da kaybeden Âşık Veysel hayatın darbeleri karşısında ayakta durmaya çalışır. O, yalnızlık ve çaresizlik içinde büyük acılar yaşar. Talihsiz olaylardan kurtulmak istese de bunu başaramaz. “Dış dünyanın olumsuzluklarından bıkan insanda ‘kaçış’ arzusu uyanır” (Şen, 2020: 38). Buna rağmen şair, kaçışı istese de bunu başaramaz. Onu hayata bağlayan ise eline aldığı sazıdır. “Fizikî eksikliğinden ötürü Birinci Dünya Savaşı’na katılamayıp çok önemseydiği vatan borcunu yerine getirememesi; annesini, babasını ve iki çocuğunu kaybetmesi; keza, birinci eşinin başka bir kişiyle kaçması gibi acı ve sıkıntılı olaylar Veysel’i, psikolojik yalnızlığın içine itmiş, onun bir bakıma hayat görüşünü belirleyen faktörler olarak şiirlerine yerli, millî, sade, içli ve samimi birer söyleyiş olarak yansımıştır” (Araz, 2008: 28). Âşık Veysel, mahlas olarak genellikle adını kullanır. “Bazen adının başına ‘aşık’ ve ‘sefil’ gibi sıfatlan getirmiş bazen de soyadını ‘Şatır’ olarak kullanmıştır”(Şimşek, 122). O, şiirlerinde Veysel, Âşık Veysel, Veysel Şatır ve Sefil Veysel mahlaslarını kullanır.

Âşık Veysel’i edebiyat dünyasına Ahmet Kutsi Tecer kazandırmıştır. Onun yardımıyla Sivas’ta köy enstitüsünde saz hocalığı yapar, saz çalar, türküler okur. “Yurt gezilerinde, bayram, şölen, seminer, ders gibi

toplantılarda türküleştirerek okuduğu geleneksel şiire ait koşma, mani, ağıt gibi nazım şekli ve türlerin yanı sıra güzelleme, koçaklama vd. türlerdeki metinleri de özel bir ezgiyle türküleştirerek” (Yakıcı, 2012, 109) saz eşliğinde okur. Bir dönem Ankara’ya gider ve orada bir konser verir. Birçok ili dolaşan Veysel, Sivas’a döndüğünde oldukça tanınmış biridir artık.

Âşık Veysel’in şiirleri konu bakımından zengindir. Özellikle aşk, gurbet, doğa, çağdaşlık, özlem, ayrılık, nasihat, din-tasavvuf eğitim gibi hususlara ağırlık verir. “Yûnus’un etkisi altında kalarak söylediği şiirlerinde halk kültürünün mayasına karışan yönleriyle tasavvuftan izler bulunur. Aşk şiirlerindeki deyişleriyle bir yönden de Karacaoğlan’ın devamı gibidir” (Oy, 1991, 6). Gelenekten de beslenen şair, tasavvuftan da yararlanır. Aşk şiirlerinde kullandığı deyişlerle Karacaoğlan’ı hatırlatır. Birçok şiirinde kendi yöresine ait ağız özelliklerini de kullanır. “Âşık Veysel, âşıklık geleneğinin hikâye anlatma, muamma asma ve çözme, atışmalarda bulunma gibi yönlerine uymamış olsa bile çağının radyo, fabrika, tren, füze gibi yeniliklerine kucak açan şiirleriyle kendinden önceki âşıklardan ileridir” (Artun, 2012, 32). Veysel, âşık şiiri geleneği ile modern şiir unsurlarını ustaca harmanlar. “Veysel’i ‘Âşık Veysel’ yapan geleneksel unsurların başında kendi şiirlerini saz eşliğinde söylemesinin yanı sıra farklı halk kültürü kaynaklarına ait şiirlere ezgiyle yön ve ruh kazandırarak ‘söze ahenk katma’ da önemli bir yer tutmaktadır” (Yakıcı, 2012, 104). Şair, bütün hususiyetleri ile kendine has bir şiir anlayışı oluşturarak Türk şiirine önemli katkılarda bulunmuştur.

“Uzun İnce Bir Yoldayım” Şiirinde Tezat Unsurlar

Âşık Veysel, bu şiirde doğum ve ölümü “iki kapılı bir han” metaforuyla dile getirir. “Uzun İnce Bir Yoldayım”, ölüm temasını önceleyen bir şiirdir. Yaşamı bir yolculuğa benzeten şair, insanoğlunu ise bir yolcu olarak belirtir. “Şatıroğlu bu şiirinde, hayat kavramını sorgularken, hayatı bir yol, dünyayı ise bir han olarak nitelemiştir. Sanatçının ifadesine göre; insan, uzun ve ince bir yola benzeyen hayatta farkına varmadan hiç durmaksın, gündüz gece yol alır” (Tutu, 2008, 183). Şiire göre insan, bu yolculukta ölüme doğru gitmeye devam etmektedir:

Uzun ince bir yoldayım

Gidiyorum gündüz gece

Bilmiyorum ne haldayım

Gidiyorum gündüz gece¹

Şiirin ikinci dörtlüğünde “iki kapılı han” metaforu yer alır. Veysel, bunu şiirin merkezine yerleştirerek bireyin kâinatta sınırlı oluşunu irdeler. “Şairin

¹ Şiirden alıntılar Âşık Veysel’in bütün şiirlerinin yer aldığı *Dostlar Beni Hatırlasın* adlı kitaptan (s.222-223) yapılmıştır. Kitabın künyesi için bkz. Kaynaklar. (Kitaptan şiir alıntıları s. şeklinde kısaltılarak verilecektir.)

karakteri dikkate alındığında, şairin trajik yaşam öyküsünden esinlendiği sonucuna varılabilir. Şair kendi trajik gerçekliğini, insanın bu dünyadaki gayesi ve bu dünyanın hayatımızdaki yeri çerçevesinde bütün insanlık adına yorumlamıştır ve bütün insanlığa pay çıkarmıştır” (Adlım, 2021, 162). Şiirin başından sonuna kadar “Ölümlü hayat arasında gidip gelme hengâmesi” (Yiğitbaş, 2017, 293), şairin dünyasını kaplamıştır.

Her dörtlüğün sonunda yer alan “Gidiyorum gündüz gece” dizesi gece-gündüz tezadı içerisinde verilmiştir. Bu dizeyle hayat gece gündüz ölüme doğru giden bir yolculuk olarak irdelenmiştir. Bu kavramların birlikte kullanılması hayatın döngüsel bağlamda devamlılığını ve yaşamın özünde tezatların olduğunu haber verir. Bu bir bakıma insanın yaşadığı trajedinin yansımasıdır. Gece ile gündüz arasında bir zaman dilimine sıkışmış insan bu olgunun dışına çıkamaz. Çıktığında zaten ölmüş olur. Bir başka açıdan bakıldığında gündüz ifadesi imgesel olarak iyi olanı çağrıştırırken diğer taraftan gece ise kötücül olanı simgeler. “Böylece sanat eseri aracılığıyla kötülük görsel bir hale getirilerek –geceye dönüştürülerek- nesnelliğin verdiği izlenim, estetik haz ilkesi gereğince okuyucu üzerinde farklı çağrışımlara açık intibalar uyandırırken” (Özcan, 2011, 518) “iki kapılı han” metaforuyla beraber insanın ölümlü oluşuna da göndermeler yapılır.

Dünyaya geldiğim anda

Yürüdüm aynı zamanda

İki kapılı bir handa

Gidiyorum gündüz gece

Hana giriş doğum, handan çıkış ise ölümdür. “Ölüm, dini ve ontolojik bir mesele” (Şen, 2017, 253) olup insana sandığından daha yakındır. Kişi, iki kapılı handa adeta kapalı bir mekâna sıkıştırılmıştır. “Eğer biraz düşünülürse, yolun, yani hayatın çok kısa olduğunun farkına varılabilir. Bu yolculukta hiç mola yoktur. Uykuda bile zaman ilerler, yani insan şaşkıncu bir şekilde ölüme her an biraz daha yaklaşır” (Tutu, 2008, 184). Şiirin arka planında ölüm izleği yer alır. “Veysel de ölümü iki kapılı bir hana benzettiği dünyadan geçiş yani yolculuk olarak kabul eder.” İnsanoğlu yaşam-ölüm trajedisinde kaldığı için bu ikinci kapıdan geçmesi kaçınılmazdır. Daha sonraki dörtlükte “Uykuda dahi yürüyom” diyen şair, kalmak-gitmek/yürümek arasında trajik bir yapı gösterir. Kalmak sözcüğü yaşamı, gitmek ise ölümü çağrıştırır. Kalmaya, yani yaşamaya sebep arayan Veysel, “Gidenleri hep görüyom” diyerek insanın ölümlü oluşuna göndermeler yapar. Gidiyorum ifadesi aynı zamanda “ölüme doğru gitmeyi” de anımsatır:

Uykuda dahi yürüyom

Kalmaya sebep arıyom

Gidenleri hep görüyom

Gidiyorum gündüz gece

ՀԻՔՄԵՏ - Hikmet - حڪمت

HİKMET - AKADEMİK EDEBİYAT DERGİSİ [JOURNAL OF ACADEMIC LITERATURE]

AŞIK VEYSEL HATIRASINA GELENEK VE EDEBİYAT ÖZEL SAYISI

YIL 9, EKİM 2023

ISSN: 2458 - 8636

Yukarıda geçen “Uykuda dahi yürüyom” dizesinde hayal ile realite arasındaki ruh halinden de söz etmek mümkündür. Çünkü şair sadece gerçeklerden hareket etmez. “Edebî eserler realite ile muhayyel arasında bir noktada gider gelirler” (Doğramacıoğlu, 2011, 405). Âşık Veysel de bu dizeyle dünyayı gerçek ile rüya arasında bir yerde konumlandırıyor.

Şiirin dördüncü dördlüğünde “kırk dokuz yıl” ifadesi ile hayatın belli bir dönemine geldiğinden söz eder. Şair, burada “zamana yetişememenin” (Yaşar, 2018, 16) veya yaşama tutunamamanın acısını hissetmektedir. Bununla beraber Veysel, bu dünyada kalmaya sebep aradığını ifade eder. Burada “dağ, çöl ve gurbet” sözcükleri pesimist bağlamda yaşamın zorluklarını ve engebelerini simgeler. Ova sözcüğü olumlu olsa da olumsuz ifadeler daha fazladır. Bu tutum şairin yaşama daha çok karamsar açıdan baktığının da bir göstergesidir:

Kırk dokuz yıl bu yollarda

Ovada dağda çöllerde

Düşmüşem gurbet ellerde

Gidiyorum gündüz gece

Âşık Veysel, şiirin devamında meşakkatli bir yolculuğa benzettiği ömrü algılama arayışındadır. “Veysel’in hayatı, uzun ince bir yola, dünyayı iki kapılı bir hana benzettiği bu eser, pek çok felsefi düşüncenin özeti gibidir. Bu düşünceler, onun karanlık dünyasındaki ışığı gösterir niteliktedir. ‘Düşünülürse derince’ ve ‘Irak görünür görünce’ dizeleriyle ölümün insanlara hep uzak görüldüğü, ölmeyecekmiş gibi hayatı devam ettirip yolda yürümeye devam ettiklerini vurgulayıp ‘Yol bir dakika miktarınca’ derken ölümün aslında ne kadar yakın ve kolay olduğundan bahsetmiştir” (Çalışkan, 2019, 38). Aslında insanın ömrü “Yol bir dakika miktarınca” dizesinde de belirtildiği gibi çok uzun değildir:

Düşünülürse derince

Irak görünür görünce

Yol bir dakika miktarınca

Gidiyorum gündüz gece

Kompleks yapısıyla bu dünya, insanı şaşkına çevirir. “Ömrün miktarını ise bir dakikaya indirgeyen Veysel, önemli olanın içinde olunan an olduğunu belirtmektedir” (Yavuz, 2020, 88). Bazen gülen, bazen ağlayan insanoglu sonunda öleceğinin farkındadır. “İnsanın bu dünyaya göz yumması ile bilinmeyen ve bir o kadar da merak edilen öteki âlem ya da ahiret denilen yer bir bakıma gidilecek en son yer olan menzildir” (Ateş, 2017, 152). Şairin dünyanın ölümlü olduğuna dair ifadeleri şiirin anlam tabakasının en üstünde yer alır. Bu durum onun bu şiirine az da olsa “Manevî bir hava”

(Doğramacıoğlu, 2012, 1595) katar. Veysel, bazı şiirlerinde olduğu gibi bu şiirde de menzil kelimesini ölüm anlamında kullanır:

Şaşar Veysel işbu hale

Gâh ağlaya gâhi güle

Yetişmek için menzile

Gidiyorum gündüz gece

Âşık Veysel, “Gâh ağlaya gâhi güle” dizesinde yaşamın olumsuz ve olumlu yönlerinden söz eder. Şair, önce ağlamak, sonra gülmek fiillerini kullanarak olumsuzlukların ve kötülüklerin daha fazla olduğuna işaret eder. “Âşık Veysel’in *uzun ince bir yoldayım* diyerek en başta anlattığı şey, insan ömrüdür ve bu aslında bir anlamda insanın varoluş serüvenidir. İnsan, bu yolda doğumundan ölümüne kadar kendi varoluşunu gerçekleştirmektedir. Bu varoluşu esnasında insanların önüne çeşitli koşullar çıkmaktadır. Âşık Veysel’in bir yürüyüş olarak ele aldığı hayat, doğumla başlayıp ölümle bitmektedir. Bir an bile duraksamayan yürüyüşün tek menzili vardır ki o da ölümdür” (Yavuz, 2020, 87). Başka insanların da öldüğünü bilen Veysel, yaşam-ölüm tezadında hayatı algılamaya çalışır. “Adeta ölümü her an kendine gelecekmış gibi yakın görür” (Yaşar, 2013, 2833). Bu bakımdan ölümün kaçınılmaz olduğunu idrak ederek buna psikolojik olarak hazırlık yapar.

Sonuç

Türk edebiyatının en önemli şairlerinden olan Âşık Veysel, Türk milletinin duygu ve düşünce dünyasına hitap eden bir sanatçıdır. Türkçeye hakimiyeti ile bilinen Veysel, birçok şiirinde hayat ile ölüm, iyimserlik ile olumsuzluğu; yani yaşamın tezat unsurlarını birlikte irdeler. Ayrıca, tabiat, toplumsal olaylar, siyaset ve din de ele aldığı başlıca hususlardandır. Eserlerinde Türkçesi yalındır. Dili ustalıklı kullanır. Yaşama sevinciyle hüzün, iyimserlikle umutsuzluk şiirlerinde iç içedir. Doğa, toplumsal olaylar, din ve siyasete ince eleştiriler yönelttiği şiirleri de vardır.

Şairin “Uzun İnce Bir Yoldayım” şiiri, ağırlıklı olarak hayatın zorlu yönlerini ve ölüm izleğini barındırır. Bu şiirde adeta yaşamın felsefesi yapılır. “İki kapılı bir handa / *Gidiyorum gündüz gece*” diyen şair, dünyayı “iki kapılı han”a benzeterek güçlü bir metafor kullanır. Bu ifade doğum ve ölüm trajedisinde tezat anlamlar barındırır. Şiirdeki bir başka önemli tezat ise gündüz ve gece ifadeleridir. Gündüz, yaşamın olumlu yönlerine işaret ederken, gece ise olumsuz taraflarına gönderme yapar. Bu da hayatın zıtlıklar üzerine kurulu olduğunun bir göstergesidir. “*Gidiyorum gündüz gece*” dizesini her dörtlüğün sonunda kullanan şair, bir yandan hayatın devam ettiğini belirtirken, diğer taraftan ölüme yaklaşıldığını ifade eder. Veysel, şiirin diğer kısımlarında “kalmak-gitmek/yürümek”, “dağ,-ova” ve “ağlamak-gülmek” sözcüklerini de tezat anlamlı olarak kullanır.

Kaynakça

- Adlım, Mehmet. “Âşık Veysel’in ‘Uzun İnce Bir Yoldayım’ Şiirinin Ontolojik Tahlili”. *Türkiye Sosyal Bilimler Sempozyumu-2021: Bildiri Özetleri Kitabı*. ed. Abdullah Demir. 161-164. Ankara: Oku Okut Yayınları, 2021.
- Araz, Rıfat. “Âşık Veysel’in Şiirinde Dinî ve Tasavvufî Temayüller”. *Berceste Aylık Kültür Sanat Edebiyat Dergisi* 68 (2008), 28-33.
- Artun, Erman. *Âşıklık Geleneği ve Âşıklık Edebiyatı*. Adana: Karahan Kitabevi, 2012.
- Ataman, Kemal Yavuz. “Necip Fazıl ve Yunus Emre Şiirlerinde Görülen “Tezat” Düşüncesi ve Benzerlikler: Hakikate Kritik Analitik Yaklaşım”. *3rd International Symposium on Critical Analytical Thinking*. 351-365. Ankara: 2021.
- Ateş, Fatma. “Âşık Veysel’in Şiirlerinde Örtmece İfadeler/Güzel Adlandırmalar”. *TÜRÜK - Uluslararası Dil, Edebiyat ve Halkbilimi Araştırmaları Dergisi* 9 (2017), 144-164.
- Çalışkan, Ayşenur Begüm. *Âşık Veysel ve Barpı Alıkulov’un Karşılaştırmalı Analizi*. Niğde: Niğde Ömer Halisdemir Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Yüksek Lisans Tezi, (2019).
- Doğramacıoğlu, Hüseyin. “Edebî Eserde Tarihin Yeniden Yorumlanması Bağlamında Oflazoğlu Tragedyaları”. *Turkish Studies - International Periodical For The Languages, Literature and History of Turkish or Turkic* 6/2 (2011), 403-412.
- Doğramacıoğlu, Hüseyin. “Halit Fahri Ozansoy’un Gülistanlar ve Harabeler Adlı Eserinde Bahçe İmajları ve Renkler”. *Turkish Studies - International Periodical For The Languages, Literature and History of Turkish or Turkic* 7/4, (2012), 1585-1598.
- Durmuş, İsmail. “Tezat”. *DİA*, 41/51-59. İstanbul: Türkiye Diyanet Vakfı Yayınları, 2021.
- KUR’AN-I KERİM. Zâriyât Sûresi 51/49.
- Moradı, Mojtaba. *Hız. Mevlâna’nın Mesnevî’sinde Zıtlıklar*. Konya: Selçuk Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Yüksek Lisans Tezi, 2015.
- Nalçacıgil Çopur, Emel. “Tezat Sanatı Çerçevesinde Yunus Emre Öğretileri”. *ÇÜTAD Çukurova Üniversitesi Türkoloji Araştırmaları Dergisi*, 6/2 (2021), 662-693.
- Oğuzcan, Ümit Yaşar. *Dostlar Beni Hatırlasın (Âşık Veysel-Hayatı ve Bütün Şiirleri)*. İstanbul: İnkılâp Kitabevi, 2001.
- Oy, Aydın. “Âşık Veysel”. *DİA*. 4/6. İstanbul: Türkiye Diyanet Vakfı Yayınları, 1991.

- Özcan, Tarık. “Cahit Sıtkı Tarancı’nın “Korktuğum Şey” Adlı Şiirinde Trajik Vizyon”. *Turkish Studies - International Periodical For The Languages, Literature and History of Turkish or Turkic* 6/1 (2011), 515-519.
- Şen, Can. *Körlüğü Zedelemek: Necip Fazıl Kısakürek Tiyatrosu Üzerine Bir İnceleme*. Ankara: Gece Kitaplığı Yayınları, 2017.
- Şen, Can. *Edebiyat İncelemelerinde Psikanaliz Kullanımı*. İstanbul: Divan Kitap Yayınları, 2020.
- Şimşek, Esmâ. “Âşık Veysel’in Âşıklık Geleneği İçerisindeki Yeri Üzerine Bir Değerlendirme”. *Akra Kültür Sanat ve Edebiyat Dergisi* 9 (2016), 117-126.
- Tutu, Sıtkı Bahadır. *Âşık Veysel Şatıroğlu (Hayatı, Eserleri ve Müzik Kimliği)*. İzmir: Ege Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü Doktora Tezi, 2008.
- Yakıcı, Ali. “Geleneksel Şiirden Türküye Dönüşümün Yaratıcı ve Aktarıcısı Olarak Âşık Veysel’in Kültürel Mirasa Katkısı”. *Millî Folklor* 9 (2012), 101-111.
- Yaşar, Hüseyin. “Sezai Karakoç’un Şiir Poetikasında Çocuk Halleri”. *Turkish Studies - International Periodical For The Languages, Literature and History of Turkish or Turkic* 8/1 (2013), 2817-2836.
- Yaşar, Hüseyin. *Sezai Karakoç’un İmge Dünyası*. İksad Publishing, 2018.
- Yavuz, Orhan. *Pir Sultan Abdal ve Âşık Veysel’de Varoluşçu Temalar*. Sivas: Sivas Cumhuriyet Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Yüksek Lisans Tezi, 2020.
- Yiğitbaş, Maksut. “Bir Rindin Yaşlanma Sendromu”. *Ahi Evran Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi (AEÜSBED)* 3/2 (2017), 289-299.